

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 listopada 2020 r.

Pozycja 343

POSTANOWIENIE

z dnia 26 sierpnia 2019 r.

Sygn. akt Ts 126/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.K. oraz R.P. w sprawie zgodności:

- 1) art. 2 § 1 pkt 1 [lub art. 2 § 2] oraz art. 3 pkt 1 i 3 lit. c oraz pkt 9, art. 5 oraz art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 6, poz. 80, ze zm.; dalej: ustawa – Ordynacja podatkowa), rozumianych jako niedotyczących należności publicznoprawnych, jakimi są opłaty z tytułu wzrostu wartości (sprzedanej) nieruchomości w związku z wejściem w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub zmiany takiego planu, w związku z brakiem pewności co do istnienia domniemania stosowalności co najmniej działu III ustawy – Ordynacja podatkowa, przy braku przepisów ogólnych prawa administracyjnego, do wszystkich świadczeń pieniężnych na rzecz Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, których źródłem są stosunki publicznoprawne, tj. świadczeń stanowiących dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, niezależnie od tego, czy do ustalenia lub określenia tego typu należności uprawniony byłby organ podatkowy w rozumieniu ustawy – Ordynacja podatkowa, z art. 84, art. 217 i art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 157 ust. 1 i 1a w związku z art. 156 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 782, ze zm.) w związku z art. 36 ust. 14 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139, ze zm.) w związku z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647, ze zm.) z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 78 i art. 2 Konstytucji;
- 3) § 58 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatów szacunkowych (Dz. U. Nr 207, poz. 2109, ze zm.) z:
 - a) art. 156 ust. 3 i 4 oraz art. 159 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543, ze zm.),
 - b) art. 92 ust. 1 oraz art. 7 oraz art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;

- 4) art. 113 § 1 oraz art. 160 w związku z art. 193 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, ze zm.), pozwalających na: zamknięcie rozprawy przed Naczelnym Sądem Administracyjnym bez rozpoznania – przez wydanie stosownego postanowienia – wniosku strony o wystąpienie z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego o zgodność z normami wyższego rzędu przepisu mającego zastosowanie w sprawie lub z wnioskiem o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości w konkretnej sprawie sądowoadministracyjnej, a także przystąpienie do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia stanowiącego rozpoznanie skargi kasacyjnej bez uprzedniego wyjaśnienia, dlaczego sąd uznaje za zbędne skierowanie bądź pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego, bądź wniosku o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w formie uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego, z art. 45 ust. 1, art. 176 i art. 184 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W sporządzonej przez radcę prawnego skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 czerwca 2017 r. (data nadania), M.K. oraz R.P. (dalej: skarżący) zarzucili niezgodność:

po pierwsze – art. 2 § 1 pkt 1 [lub art. 2 § 2] oraz art. 3 pkt 1, 3 lit. c i pkt 9, art. 5 oraz art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 6, poz. 80, ze zm.; dalej: o.p.), rozumianych jako niedotyczące należności publicznoprawnych, jakimi są opłaty z tytułu wzrostu wartości (sprzedanej) nieruchomości w związku z wejściem w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub zmiany takiego planu, w związku z brakiem pewności co do istnienia domniemania stosowności co najmniej działu III o.p., przy braku przepisów ogólnych prawa administracyjnego, do wszystkich świadczeń pieniężnych na rzecz Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, których źródłem są stosunki publicznoprawne, tj. świadczeń stanowiących dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, niezależnie od tego, czy do ustalenia lub określenia tego typu należności uprawniony byłby organ podatkowy w rozumieniu o.p., z art. 84, art. 217 i art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 2 Konstytucji;

po drugie – art. 157 ust. 1 i 1a w związku z art. 156 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543, ze zm.; dalej: u.g.n.) w związku z art. 36 ust. 14 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139, ze zm.; dalej: u.z.p.) w związku z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, ze zm.; dalej: u.p.z.p.) z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 78 i art. 2 Konstytucji;

po trzecie – § 58 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatów szacunkowych (Dz. U. Nr 207, poz. 2109, ze zm.; dalej: rozporządzenie z 2004 r.) z art. 156 ust. 3 i 4 oraz art. 159 u.g.n., a także art. 92 ust. 1 Konstytucji, jak również art. 7 oraz art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;

po czwarte – art. 113 § 1 oraz art. 160 w związku z art. 193 ustawy z 30 sierpnia

2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, ze zm.; dalej: p.p.s.a.), pozwalających na: zamknięcie rozprawy przed Naczelnym Sądem Administracyjnym bez rozpoznania wniosku strony o wystąpienie z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego o zgodność z normami wyższego rzędu przepisu mającego zastosowanie w sprawie lub z wnioskiem o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości w konkretnej sprawie sądowoadministracyjnej, a także przystąpienie do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia stanowiącego rozpoznanie skargi kasacyjnej bez uprzedniego wyjaśnienia, dlaczego sąd uznaje za zbędne skierowanie bądź pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego, bądź wniosku o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w formie uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego, z art. 45 ust. 1, art. 176 i art. 184 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym:

Prezydent Miasta B. decyzją z 25 października 2002 r. (nr [...]) ustalił wysokość jednorazowej opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości na kwotę 3 358 350,00 zł i zobowiązał właścicieli nieruchomości (tj. skarżących w postępowaniu przez Trybunałem oraz spółkę E. sp. z o.o.) do uiszczenia należności w wysokości po jednej trzeciej ustalonej opłaty.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w B. (dalej: SKO), wydając w przedmiotowej sprawie ostateczną decyzję z 5 marca 2003 r. (nr [...]), dokonało uchylenia w całości zaskarżonej decyzji Prezydenta Miasta B. i umorzyło postępowanie organu pierwszej instancji.

Pismem z 10 lutego 2006 r., Prokurator Okręgowy w B. wniósł sprzeciw w stosunku do powyższego rozstrzygnięcia SKO. W konsekwencji, decyzją z 24 maja 2006 r., SKO stwierdziło nieważność swego rozstrzygnięcia z 5 marca 2003 r., zaś w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonych decyzją SKO z 12 lipca 2006 r., rozstrzygnięcie SKO z 24 maja 2006 r. zostało utrzymane w mocy.

Wyrokiem z 26 marca 2007 r. (sygn. akt [...]), Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. (dalej: WSA w G.), oddalił skargę na decyzję SKO z 12 lipca 2006 r. Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny, wyrokiem z 25 lutego 2009 r. (sygn. akt [...]), uchylił to orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Następnie, wyrokiem WSA w G. z 18 czerwca 2009 r. (sygn. akt [...]) uchylona została decyzja SKO z 12 lipca 2006 r.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, decyzją z 28 września 2009 r. SKO orzekło o utrzymaniu w mocy swej decyzji z 24 maja 2006 r. w przedmiocie nieważności rozstrzygnięcia z 5 marca 2003 r.

Rozpatrując ponownie odwołanie od decyzji Prezydenta Miasta B. z 25 sierpnia 2002 r., decyzją z 24 października 2006 r. SKO orzekło o uchyleniu powyższej decyzji Prezydenta i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Decyzją z 28 września 2008 r., Prezydent Miasta B. ponownie ustalił wysokość opłaty planistycznej. Decyzją z 26 listopada 2008 r. SKO uchyliło rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Kolejną decyzją z 1 czerwca 2010 r. Prezydent Miasta B. ustalił dla właścicieli nieruchomości (w tym skarżących) jednorazową opłatę w łącznej wysokości 3 156 900,00 zł z tytułu wzrostu wartości nieruchomości. Decyzją z 8 września 2010 r. (nr [...]), SKO utrzymało w mocy rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji. WSA w G. wyrokiem z 27 maja 2011 r. (sygn. akt [...]) stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji z 8 września 2010 r. oraz decyzji organu pierwszej instancji. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 22 lutego 2013 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną wniesioną w tej sprawie.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, decyzją z 31 lipca 2013 r. Prezydent Miasta B. ustalił jednorazową opłatę od wzrostu wartości nieruchomości w związku z uchwaleniem zmiany planu zagospodarowania przestrzennego w wysokości po 1 052 300,00 zł dla M.K., R.P. oraz dla spółki E. Decyzją z 25 września 2013 r. SKO utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji. WSA w G. wyrokiem z 6 października 2014 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę na decyzję organu odwoławczego, zaś Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną na orzeczenie sądu pierwszej instancji w wyroku z 27 grudnia 2016 r. (sygn. akt [...]).

3. Zdaniem skarżących kwestionowane przepisy o.p. prowadzą do ustalenia, że uregulowania tej ustawy (w szczególności działu III) nie mają zastosowania do postępowania w sprawie opłaty planistycznej; przepisy u.g.n., u.z.p., u.p.z.p. wyłączają możliwość zweryfikowania sądowej oceny prawidłowości sporządzenia operatu szacunkowego; przepis § 58 ust. 2 rozporządzenia z 2004 r. narusza prawo do równej ochrony własności i innych praw majątkowych przed ingerencją władzy publicznej; przepisy p.p.s.a. naruszają prawo do sądu.

4. Zarządzeniem sędziego TK z 23 listopada 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżących 4 grudnia 2017 r.) skarżący zostali wezwani do wskazania:

- jakie prawa i wolności skarżących wyrażone w art. 84, art. 217 i art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 2 Konstytucji oraz w jaki sposób zostały naruszone przez art. 2 § 1 pkt 1 lub art. 2 § 2 oraz art. 3 pkt 1, 3 lit. c i pkt 9, art. 5 i art. 6 o.p.;

- jakie prawa i wolności skarżących wyrażone w art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 78 i art. 2 Konstytucji oraz w jaki sposób zostały naruszone przez art. 157 ust. 1 i 1a w związku z art. 156 ust. 1 u.g.n. w związku z art. 36 ust. 14 u.z.p. w związku z art. 85 ust. 1 u.p.z.p.;

- jakie prawa i wolności skarżących wyrażone w art. 92 ust. 1, art. 7 oraz art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz w jaki sposób zostały naruszone przez § 58 ust. 2 rozporządzenia RM z 21 września 2004 r.; doręczenia pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej;

- nadesłanie: a) czterech kopii wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 grudnia 2016 r.; b) odpisu i czterech kopii wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z 6 października 2014 r.; c) odpisu i czterech kopii decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w B. z 25 września 2013 r.; d) odpisu i czterech kopii decyzji Prezydenta Miasta B. z 31 lipca 2013 r.

5. W sporządzonym przez radcę prawnego piśmie procesowym, wniesionym do Trybunału 11 grudnia 2017 r. (data nadania), skarżący odnieśli się do powyższego zarządzenia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, w składzie jednoosobowym. Trybunał bada, czy wniesiona skarga spełnia prawem określone kryteria, a także czy nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2-4 u.o.t.p. TK.

2. Trybunał zwraca uwagę, że art. 79 ust. 1 Konstytucji stanowi, że każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych

w ustawie, wnieść skargę do Trybunału w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. Oznacza to, że przesłanką dopuszczalności sformułowania skargi konstytucyjnej nie jest każde naruszenie Konstytucji, lecz tylko naruszenie wskazanych w niej wolności lub praw człowieka i obywatela, z których wynikają przysługujące skarżącemu konstytucyjne prawa podmiotowe. Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK, skarga konstytucyjna winna zatem wskazywać, które z określonych w Konstytucji wolności lub praw zostały naruszone oraz w jaki sposób do tego naruszenia doszło (por. wyrok TK z 23 listopada 1998 r., SK 7/98, OTK ZU nr 7/1998, poz. 114; a także postanowienia TK z: 25 października 1999 r., SK 22/98, OTK ZU nr 6/1999, poz. 122; 24 lipca 2000 r., SK 26/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 151; 8 marca 2005 r., Ts 6/05, OTK ZU nr 2/B/2006, poz. 89 oraz 18 listopada 2008 r., SK 23/06, OTK ZU nr 9/A/2008, poz. 166).

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wielokrotnie podkreśla się, że na skarżącym ciąży obowiązek wskazania tych konstytucyjnych praw lub wolności, które zostały naruszone przez przepisy stanowiące przedmiot wnoszonej skargi konstytucyjnej. Prawidłowe dopełnienie tego obowiązku polega zaś nie tylko na wyliczeniu przepisów Konstytucji i zasad z nich wyprowadzanych, z którymi zdaniem skarżącego niezgodne są kwestionowane w skardze przepisy. Skarżący jest bowiem zobowiązany ponadto do precyzyjnego zdefiniowania treści przysługujących mu praw lub wolności, które wywodzi ze wskazanych przepisów Konstytucji i które w jego przekonaniu naruszone zostały przez ustawodawcę zwykłego w kontekście sprawy stanowiącej tło dla wnoszonej skargi. Zgodnie zaś z art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK, uzasadnienie skargi powinno zawierać szczegółową i precyzyjną argumentację uprawdopodobniającą zarzuty niezgodności z Konstytucją stawiane kwestionowanym przepisom. W ten sposób ukształtowana w prawie instytucja skargi konstytucyjnej nie przewiduje więc działania Trybunału Konstytucyjnego z urzędu w zakresie uwolnienia skarżącego od dopełnienia powyższych obowiązków, ponieważ zgodnie z art. 67 ust. 1 u.o.t.p. TK, Trybunał jest związany granicami skargi konstytucyjnej w kształcie określonym przez skarżącego (por. postanowienie TK z 14 stycznia 2009 r., Ts 21/07, OTK ZU nr 2/B/2009, poz. 91). W konsekwencji, niedopuszczalne jest doprecyzowywanie przez Trybunał, a tym bardziej uzasadnianie nazbyt ogólnikowo sformułowanych zarzutów niekonstytucyjności stawianych kwestionowanym przepisom (por. postanowienie TK z 4 lutego 2009 r., Ts 256/08, OTK ZU nr 2/B/2009, poz. 138).

Jednocześnie należy zauważyć, że w myśl art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK, jeżeli skarga konstytucyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia zarządzenia. Do braków usuwalnych orzecznictwo Trybunału zalicza brak wskazania wolności lub prawa konstytucyjnego oraz brak uzasadnienia zarzutu ich naruszenia przez przepis zakwestionowany w skardze konstytucyjnej.

2.1. Analizowana skarga konstytucyjna zawiera:

- osnowę (*petitum*) – s. 1-5,
- przytoczenie stanu faktycznego (wraz z obszernymi cytataми ze stanowiska w postępowaniu przed Naczelnym Sądem Administracyjnym oraz wyroku tego Sądu z 27 grudnia 2016 r.) – s. 5-44,
- powtórzenie osnowy – s. 45-48,
- odwołania do stanu faktycznego – s. 48-51,
- odwołanie do sprawy o sygn. akt SK 26/13 (*nota bene* umorzonej ze względu na niedopuszczalność orzekania) – s. 51-52,
- krytykę czynności składu orzekającego Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie skarżących – s. 52.

Z kolei pismo procesowe skarżących (mimo pewnych różnic redakcyjnych) powtarza dosłownie treść uzasadnienia skargi konstytucyjnej.

Mimo stosownego zarządzenia sędziego Trybunału wydanego w trybie art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK, skarżący nie przedstawili uzasadnienia zarzutów niekonstytucyjności przepisów o.p., u.g.n., u.z.p., u.p.z.p. oraz rozporządzenia z 2004 r.

2.2. W związku z powyższym Trybunał ustalił, że uzasadnienie skargi konstytucyjnej nie spełnia kryteriów, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p. TK, a skarżący mimo wezwania nie usunęli braku formalnego w tym zakresie. Stosownie więc do art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK, Trybunał odmawia nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności: art. 2 § 1 pkt 1 lub art. 2 § 2 oraz art. 3 pkt 1, 3 lit. c i pkt 9, art. 5 oraz art. 6 o.p. z art. 84, art. 217 i art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 2 Konstytucji; art. 157 ust. 1 i 1a w związku z art. 156 ust. 1 u.g.n. w związku z art. 36 ust. 14 u.z.p. w związku z art. 85 ust. 1 u.p.z.p. z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 78 i art. 2 Konstytucji; § 58 ust. 2 rozporządzenia z 2004 r. z art. 92 ust. 1, art. 7 oraz art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

3. Trybunał zwraca uwagę, że z art. 79 ust. 1 ustawy zasadniczej wprost wynika, iż skarga konstytucyjna przysługuje tylko w wypadku, gdy zostały naruszone wolności lub prawa określone w Konstytucji. W związku z tym, wskazane przez skarżących art. 156 ust. 3 i 4 oraz art. 159 u.g.n. nie mogą stanowić wzorców kontroli w niniejszej sprawie. Podstawą skargi mogą być bowiem jedynie zarzuty naruszenia przez akt normatywny praw i wolności gwarantowanych bezpośrednio w Konstytucji (por. np. postanowienie z 20 września 2013 r., Ts 143/13 oraz wyrok z 15 kwietnia 2009 r., SK 28/08, OTK ZU nr 4/A/2009, poz. 48). Ponadto, z uwagi na to, że art. 79 ust. 1 Konstytucji nie przewiduje możliwości kwestionowania zgodności przepisów aktów normatywnych (w tym zwłaszcza rangi podstawowej) z ustawami w trybie skargi konstytucyjnej, w zakresie badania zgodności § 58 ust. 2 rozporządzenia z 2004 r. z art. 156 ust. 3 i 4 oraz art. 159 u.g.n. należy odmówić nadania dalszego biegu analizowanej skardze na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK.

4. Odnosnie zaś do zarzutów niekonstytucyjności przepisów p.p.s.a. Trybunał ustalił, że dotyczą one sfery stosowania prawa. Ewentualne wnioski stron postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w przedmiocie wystąpienia z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego rozstrzygane powinny być w formie postanowienia, o którym mowa w art. 162 p.p.s.a. (por. M.B. Wilbrandt-Gotowicz, *Instytucja pytań prawnych w sprawach sądowoadministracyjnych*, Warszawa 2010). Nie ma jednocześnie przeszkód ku temu, aby skład orzekający przedstawił niezwłocznie motywy, którymi się kierował przy podejmowaniu odmownej decyzji procesowej; może to uczynić na rozprawie w formie ustnej albo pisemnie (w trybie art. 162 p.p.s.a.).

Niezależnie od powyższych ustaleń, Trybunałowi Konstytucyjnemu jest znana z urzędu praktyka wojewódzkich sądów administracyjnych oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego w zakresie informowania w pisemnych uzasadnieniach orzeczeń o przyczynach nieuruchomienia środka, o którym mowa w art. 193 Konstytucji. Dla porządku należy jednak zauważyć, że strony postępowania przed sądami administracyjnymi – właśnie w świetle art. 193 ustawy zasadniczej – nie mają uprawnienia do skutecznego formułowania żądań w zakresie skierowania pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego. Sąd administracyjny rozpoznający sprawę może uznać za zasadne przedstawienie Trybunałowi pytania prawnego wyłącznie w razie powzięcia zasadniczych wątpliwości co do konstytucyjności określonych przepisów, o ile od odpowiedzi na postawione pytanie zależeć będzie rozstrzygnięcie sprawy. Podkreślić należy, że chodzi jednak zawsze o uzasadnione

wątpliwości po stronie sądu, a nie zaś o wątpliwości lub sferę uprawnień po stronie skarżącego (por. np. wyrok NSA z 21 grudnia 2004 r., sygn. akt [...]).

W związku z powyższym, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, należy odmówić nadania dalszego biegu skardze w zakresie badania zgodności art. 113 § 1 i art. 160 w związku z art. 193 p.p.s.a. z art. 45 ust. 1, art. 176 i art. 184 Konstytucji.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącym przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.